

Jamsai

อายา 'เบ๊วลงโลก' กับ 'วีรกรรมรตโยก' ของเขา ไม่ได้มาเล่นๆ
แต่จะให้รอดก็เสียดาย ขึ้นด้นเครื่องบินด้วยหัวใจเลยแล้วกัน!

ทดลองอ่าน

Mission
Complete

ทดลองอ่าน

ซ้อน
แฟนลับ

ทดลองอ่าน

แล้วจับ
มาเป็นแฟน

ผู้เขียน เขียน
kanapy นว

สำนักพิมพ์แจ่มใส ขอร่วมเป็นส่วนหนึ่ง
ของการสร้างวัฒนธรรม 'การอ่าน' ให้เกิดขึ้นในสังคมไทย

ร่วมพูดคุย เสนอแนะ กับนิยาย Jamsai Love Series ได้ที่

www.facebook.com/jamjeedbook

Jamsai Love Series

Mission Complete ช้อนแผนลับ แล้วจับมาเป็นแฟน

ปุยผ่าย เขียน

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2584-0

ภาพประกอบ สิริกาญจน์ แซ่ป้ง (kanapy)

จัดพิมพ์โดย

Jamsai

บริษัท แจ่มใส พับลิชชิ่ง จำกัด

285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4801

อีเมล editor@jamsai.com

เว็บไซต์ www.jamsai.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บัค เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกวย-จตุรรม

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกวย จ.นนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3

เว็บไซต์ www.naiin.com

ราคา 189 บาท

พิมพ์

กระดาษหนอมลายตา

หัวใจสายตาคุณ

www.greenread.com

ทักทาย

กรี๊ดดดด ใครก็ได้ช่วยด้วย! มยองนังกำลังจะโดนลักพาตัว! โ๊ะ~ โดนลุงดำ
คลุมหัวแล้วเนี่ย ไม่มีใครมาช่วยจริงๆ เหรอ ฮือๆๆๆ ทำไมมยองนังไม่มีฮีโร่อย่าง 'ริสลิง'
พระเอกในเรื่องนี้มาช่วยบ้างล่ะ ถึงมยองนังจะแก็กตั้งไปเองก็เถอะ (อ้าว)

ทุกคนอย่าตกใจนะคะ มยองนังอ่านนิยายเรื่อง 'Mission Complete ซ่อนแผนลับ
แล้วจับมาเป็นแฟน' แล้วอินไปหน่อย อยากมีผู้ชายหน้าตาน่ารักแต่นิสัยแบบๆ แบบริสลิง
มาช่วยชีวิตบ้าง ก็แหม นึกถึงผู้ชายในเครื่องแบบที่ไรท์พินทุ่กกกที่~ อิจจนา 'คอมพลีท'
นางเอกในเรื่องนี้สุดๆ ต้องทำบุญด้วยอะไรนะ ถึงรอดจากเหตุการณ์ร้ายแรงต่างๆ
โดยมีพระเอกมาช่วยได้ทุกครั้ง ว่าแล้วมยองนังไปเข้าวัดทำบุญมั่งดีกว่า เผื่อแต่บุญ
จะสูงพอได้เจอผู้ชาย (งาน) ดีๆ แบบริสลิงบ้าง~ แล้วเจอกันใหม่เล่มหน้านะคะ ขอให้
ทุกคนสนุกกับการอ่านค่า ^^

ด้วยไมตรีจิต

สาวน้อยมยองนัง

สำนักพิมพ์แจ่มใส

JamSai
LOVE
Series

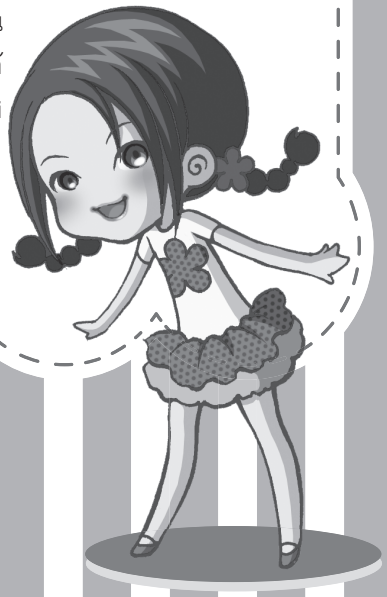
รู้จัก นักเขียน

หลังจากที่ถูกทวงถามมานานหลายปี ว่าเมื่อไหร่จะได้อ่านเรื่องของ 'ริสลิ้ง' สมาชิกทีมเฉพาะกิจแห่งสมาพันธ์ตัวเอ็กซ์ เจ้าของฉายา 'แบ้วลวงโลก' ตอนนี้นี่สิ้นสุดการรอคอยจริงๆ แล้วนะคะ

อยากขอบคุณนักอ่านทุกคนที่คอยสนับสนุนและเป็นกำลังใจ ทำให้ปุยฝ้ายได้เขียนในสิ่งที่ชอบและถนัดไปพร้อมกับกระแสตอบรับที่น่าชื่นใจ เพราะเป็นหนึ่งในนิยายเซ็ดที่ได้รับการตีพิมพ์ซ้ำอยู่เรื่อยๆ และมีนักอ่าน inbox มาพุดคุยและถามหา นิยายเล่มเก่าๆ อยู่ตลอด สำหรับคนที่ไม่เคยติดตาม 'เซ็ดสมาพันธ์ตัวเอ็กซ์' สามารถเริ่มอ่านที่เล่มนี้ได้เลยนะคะ วางพล็อตเผื่อให้อ่านแยกเล่มกันได้อยู่แล้วค่า

ท้ายสุดนี้ขอใช้พื้นที่สารภาพบาป นี่คือการส่งงานเลททีสุดเป็นประวัติการณ์ของปุยฝ้าย ไม่มีคำใดจะแก้ตัว T^T อยากขอโทษและขอบคุณกอง บ.ก. รวมไปถึงนักอ่านทุกคนมากๆ เลยนะคะที่อดทนรอ

ป.ล. ใครคิดถึงหนูมๆ เซ็ดสมาพันธ์ตัวเอ็กซ์ ยังไม่อยากจะให้จบ มีแพลนจะทำภาคต่ออยู่นะคะ พระเอกคือทีมน้องใหม่ที่เข้ามาเป็นสมาชิกสมาพันธ์รุ่นที่ 2 รายละเอียดรอติดตามกันได้
ที่เพจปุยฝ้าย <https://www.facebook.com/puifaijamsai>
เร็วๆ นี้จ้า

บทนำ [Risling's Part] จากนักกีฬาทีมชาติสู่ทีมเฉพาะกิจ

ทั้งๆ ที่เป็นเวลาเลิกงานแล้วแท้ๆ แต่ผมกลับยังอยู่ในสถานะ 'กำลังปฏิบัติหน้าที่'

เพราะมีนักโทษแหกคุกจับเหยื่อเป็นตัวประกันเพื่อใช้ต่อรองในการหลบหนี กลางงานอีเวนต์เครื่องสำอางแบรนด์ดัง กรมตำรวจเลยต้องขอกำลังเสริมด่วน จากสมาพันธ์ตำรวจ

"หยุด!!! อย่าเข้ามา!!! ถ้าก้าวมาอีกแค่ก้าวเดียว กูจะยิงให้หมดทุกคน!" กระบอกปืนในมือผู้ต้องหาที่หลบหนีการจับกุมชี้กราดไปทั่วบริเวณ จนทีมเผือกทั้งหลายส่งเสียงกรี๊ดร้องออกมาด้วยความตกใจพร้อมกับล่าถอยออกห่างจากจุดเกิดเหตุกันให้วุ่น ก่อนจะพุ่งตัวกลับเข้ามาอีกครั้งเมื่อแน่ใจว่าตัวเองไม่อยู่ในรัศมีที่จะถูกยิง

"กรี๊ดดด!!!"

คนเราบางครั้งก็อยากรู้เรื่องชาวบ้านมากเกินไปจนละเลยความปลอดภัยของตัวเองจริงๆ แล้วสถานการณ์แบบนี้สิ่งที่ควรทำคือถอยออกมาห่างๆ หรือ

ถ้าจะให้ดีกว่านั้นคือวิ่งหนีออกจากจุดเกิดเหตุให้ไวที่สุด เพื่อให้สะดวกต่อการปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่

เท่าที่สังเกต ตำรวจพยายามจะใช้วิธีการเจรจาไกล่เกลี่ยแทนที่จะพุ่งเข้าไปซาร์จตัวหรือลงมือทำอะไรรุนแรง เพราะกลัวว่าเหยื่อจะเป็นอันตราย

"นี่มันผู้ต้องหาแหกคุกหรือคนเมายาบ้ากันแน่วะ"

"คนมุงเยอะขนาดนี้ ถ้าพลาดขึ้นมากคนช่วยคือฉันกับแกเต็มๆ"

"ไอ้ฟิว ไอ้ปากอ๋ปมงคล นี่แกดูถูกฝีมือฉันหรือวะ"

สวัสดิยะ म्मริสสัง สมาชิกสมาพันธ์ตัวเอ็กซ์ สังกัถ์ทีมเฉพาะกิจ ชื่อจริงว่า 'รัฐธ์ สหกิจวานิชย์' แต่เพื่อนๆ ที่สมาพันธ์ชอบเรียกว่า 'ไอ้กัถ์' ไม่ก็ 'รุ่งริ่ง' ซะมากกว่า ส่วนไอ้ปากอ๋ปมกลหน้าเหวี่ยงที่ยืนอยู่ข้างๆ ผมตอนนี้คือ 'ฟิวเจอร์' หนึ่งในสมาชิกทีมเฉพาะกิจที่ถูกเรียกตัวมาปฏิบัติภารกิจช่วยเหลือตัวประกันเป็นการด่วน

วันนี้เปิดตัวกันแบบฉุกเฉินทุกชนิดน้อยเพราะผมดันมีงานเข้ากะทันหัน

เหตุจี้ตัวประกันกลางงานอีเวนต์เครื่องสำอางแบรนด์ดังลูกหลานบานปลาย จนเจ้าหน้าที่ตำรวจประเมินสถานการณ์แล้วลงความเห็นตรงกันว่าจำเป็นต้องใช้ผู้เชี่ยวชาญด้านการยิงระยะไกลซึ่งก็คือผมนั่นเอง ส่วนไอ้ฟิว (เจอร์) เป็นความช่วยของมัลลันๆ ที่ดันว่างอยู่พอดี เลยโดนไคท์สั่งให้ตามมาคอยอำนวยความสะดวกให้ผมระหว่างปฏิบัติงาน

เนื่องจากบริเวณหน้าห้างรถติดหนักมาก ทำให้ผมต้องปรับแผนการเดินทางด้วยการแบกอุปกรณ์สำหรับยิงระยะไกลแบบครบชุดและซ่อนท้ายคูหาติของฟิวเจอร์มายังจุดเกิดเหตุ

ปัญหาหลักๆ นอกเหนือจากเรื่องช่วยตัวประกัน คือช่วงนี้ห้างดันจัดมิดเยียร์เซลส์ ทุกคนพร้อมใจกันมาช้อปปิ้งสินค้าน่าลดเจ็ดสิบเปอร์เซ็นต์กันจนแน่นขนัดตั้งแต่ชั้นกราวนด์ยันชั้นบนสุด

แต่ก็นั่นแหละครับ ถ้างานมันง่าย ผันไปเถอะว่ากรมตำรวจจะเรียกใช้พวกผม

ซึ่งความยากและความเสี่ยงที่ว่า ก็แลกมาด้วยสวัสดิการและโบนัสก้อนโตจากกรมตำรวจ

"ฉันยังมองไม่เห็นทางที่จะทำให้เหยื่อรอดออกมาได้แบบไร้รอยขีดข่วน"
ฟิวเจอร์มองไปรอบๆ สีน้าดูหนักใจ

"ฉันคิดแผนคร่าวๆ ไว้แล้ว จบงานนี้ร้อรับโบนัสสองเท่าได้เลย"

"ยังจะมีหน้ามาผืนหวาน อย่าว่าแต่มีคนตายเลย แค่มีใครสักคนบาดเจ็บ
จากการช่วยเหลือตัวประกัน จากที่จะได้โบนัส ผลอูๆ แกะจะได้โบนัสนั้นแทน"

"ถ้าจะแข่งกันตั้งแต่มิทันได้ลงมือแบบนี้ ฉันว่าแกเก็บปากไว้หา
จะดีกว่า"

"ฉันไม่ได้แข่ง แค่ใช้ชีวิตอยู่กับความเป็นจริงไว้ย"

"สวัสดิ์ครับคุณรัฐธ สวัสดิ์ครับคุณอิชัย" เจ้าหน้าที่ตำรวจที่คุ้นเคยกันกับ
พวกผมเป็นอย่างดีเดินตรงมาหาด้วยสีหน้าเคร่งเครียด ผมกับไอ้ฟิวรีบยกหน้า
เป็นงานเป็นการทันที

รัฐธคือชื่อของผม ส่วนอิชัยคือชื่อของไอ้ปากหมาฟิวเจอร์

"สวัสดิ์ครับ"

"คุณรัฐธกับคุณอิชัยคงพอทราบแผนคร่าวๆ ทางโทรศัพท์แล้วนะครับ
สถานที่เกิดเหตุในตอนนี้นุ่นวายและอันตรายเกินกว่าจะให้เจ้าหน้าที่เข้าไป
ซาร์จตัวประกัน แผนเอจึงถูกพับทิ้งไปและเปลี่ยนมาใช้แผนบีซึ่งก็คือการซุ่มยิง
ผู้ต้องหาจากชั้นสองเพื่อช่วยตัวประกัน"

"เป็นไปได้อะครับถ้าจะให้ช่วยเคลียร์คนออกจากห้องไปบางส่วน..."

"คงเป็นไปได้ยากครับ เรารอเวลาไม่ได้แล้ว ทางเดียวคือให้ผู้เชี่ยวชาญ
ลงมือช่วยตัวประกันออกมาให้เร็วที่สุดก่อนที่จะเกิดการสูญเสีย งานนี้ต้องรบกวน
คุณสองคนแล้วจริงๆ ครับ"

"ได้เช็กแล้วครับยังครับว่าเหยื่อที่ถูกจับเป็นอะไรกับผู้ต้องหาหรือเปล่า"

เคยเจอมาแล้วครับที่ผู้ต้องหาจัดจากหลอกด้วยการใช้คนใน
ครอบครัวตัวเองมาเป็นเหยื่อและหนีรอดไปได้แบบงๆ จำได้ว่าตอนนั้น
ทีมตรวจสอบข้อมูลกับหน่วยข่าวกรองถูกสั่งพักงานกันยกทีม

"ไม่ใช่แน่นอนครับ คนที่ถูกจับเป็นลูกสาวของท่านรองฯ ถ้ามีอะไร
ผิดพลาดขึ้นมา...คนที่เดือดร้อนคงไม่ได้มีแค่พวกคุณสองคนแน่ๆ แต่
หมายรวมถึงพวกผมทุกคนในหน่วยที่รับผิดชอบเหตุการณ์วันนี้ ยิ่งเฝ้าภาะวัง

ให้มากๆ ด้วยนะครับ"

"!!!"

ผมหันไปสบตากับฟิวเจอร์...

ฟังดูเหมือนเป็นคำขู่มากกว่าคำขอร้องเลยว่ะ

ว่าแต่ที่บอกว่าเป็นลูกท่านรองฯ นี่มันรองฯ ไหน ครั้นจะถามก็เกรงใจกลัวเขาจะหาว่ากวนตีน

"เบื้องต้นทางเราได้เคลียร์พื้นที่ตรงจุดที่คุณรัฐแจ้งว่าจะทำการติดตั้งอุปกรณ์ยิงระยะไกลไว้ให้แล้ว เชิญทางนี้เลยครับ"

"นอกจากผู้ต้องหา ผมสามารถยิงตัวประกันด้วยได้มั๊ย" ผมถามระหว่างที่กำลังติดตั้งอุปกรณ์

"วะ...ว่าไงนะครับ!" เสียงนั้นฟังดูตกใจถึงขีดสุดกับคำถามไม่คาดฝัน

"จากฐานประวัติและข้อมูลส่วนตัวของผู้ต้องหาที่เป็นอดีตหน่วยรบพิเศษของกองทัพอากาศ ปฏิบัติการใต้ตอบของเขาน่าจะฉับไวกว่าใจกระຈอกทั่วๆ ไปที่ไม่เคยผ่านการฝึก"

"..."

"อีกอย่าง โดยพื้นฐานของคนเรากล้ามมีสิ่งแปลกปลอมยิงทะลุร่างกาย ปฏิกริยาป้องกันภัยจะทำงานโดยอัตโนมัติ ผมกลัวว่าเขาจะชิงเหนี่ยวไกใส่เหยื่อตอนที่ยังพอมีสติเหลืออยู่เป็นการเอาคืน"

"..."

"ในทางกลับกันถ้าเราเห็นคนอื่นถูกกระทำ ปฏิกริยาของเราจะไม่ใช้การระวังภัยแต่จะตกใจจนทำอะไรไม่ถูกไปชั่วขณะ"

"..."

"สรุปให้เข้าใจง่าย ๆ ก็คือผมตั้งใจจะใช้ปืนลูกซองสิบสองจี่ยิงกระสุนยางใส่ตัวประกัน"

"ทำแบบนั้นไม่ได้นะครับ..."

"รบกวนฟังให้จบก่อนครับ จุดประสงค์ของการยิงคือต้องการให้เกิดเสียงเพื่อเบี่ยงเบนความสนใจ จากนั้นค่อยใช้กระสุนจริงยิงผู้ต้องหาตอนที่กำลังผลอแล้วให้ตำรวจนอกเครื่องแบบที่แฝงตัวอยู่รอบๆ เวทีพุ่งเข้าซาร์จ"

"เดิมทีทางเราก็ตั้งใจจะใช้แผนนั้นแหละครับ แต่ตัวประกันเป็นลูกสาวของท่านรองนายกฯ อิทธิพล ถ้าไม่จำเป็นก็ไม่อยากให้ตัวประกันได้รับบาดเจ็บ"

"กระสุนยางมีโอกาที่จะเข้าเนื้อถ้ายิงจ่อในระยะหนึ่งถึงสามเมตร แต่ถ้ายิงระยะไกลแบบนี้รับรองได้ว่าตัวประกันแทบจะไม่ได้รับผลกระทบอะไรเลยเต็มที่ก็แค่ช้ำนิดๆ หน่อยๆ"

"ไม่ใช่ที่เราไม่ไว้ใจคุณนะครับ แต่ถึงจะเป็นกระสุนยาง ถ้าเกิดพลาดถูกจุดสำคัญขึ้นมาก็อาจทำให้บาดเจ็บได้"

จะให้ผมอวดว่าตัวเองเคยใช้ปืนลูกซองยิงในระยะไกลกว่านี้เข้าเป้าติดกันสิบนัดภายในระยะเวลาห้าวินาทีก็ดูจะเสียมารยาทเกินไปหน่อย

"แผนไหนที่มึงเป็นคนเสนอ นั้นหมายความว่าผมต้องมั่นใจร้อยเปอร์เซ็นต์ว่าจะทำได้"

"แต่ผู้ใหญ่ว่าแผนนี้จะใช้ได้ในกรณีที่ถูกเงินมากๆ เท่านั้น"

"ถ้าฉันช่วยบอกที่ได้มั้ยครับว่าต้องวิกฤตขนาดไหนถึงจะเรียกว่าถูกเงิน"

"..."

"ประเมินจากสถานการณ์ตอนนี้ ถ้ายังผู้ต้องหา ตัวประกันไม่รอดแน่ ผมมั่นใจว่าเขาไวพอที่จะยิงตัวประกันกลับ"

"..."

"ถึงตอนนั้นพวกคุณคงได้จัดงานศพให้ตัวประกันแทนที่จะได้จัดแผนสำรองมาใช้"

"!!!"

คราวนี้ฟิวเจอร์ถึงขั้นเอาศอกกระทุ้งผมพร้อมกับส่งสายตาปรามให้หยุดคงเป็นเพราะปกติผมไม่ใช่คนที่จะพูดอะไรแรงๆ กับคนอื่นแบบนี้ แต่สถานการณ์ตรงหน้ามันค่อนข้างอันตรายจนผมมองไม่เห็นเหตุผลในการที่จะต้องถนอมตัวประกันเป็นไขในหินถึงขนาดนั้น

ไม่ต้องแปลกใจหรอกครับว่าทำไมฟิวเจอร์ถึงดูสงบปากสงบคำเป็นพิเศษเพราะนี่ไม่ใช่สายงานที่มันถนัด มันเลยเลือกที่จะเป็นผู้ฟังมากกว่าผู้พูด

"ผมว่าตอนนี้พวกคุณควรแยกให้ออกก่อน ว่าสิ่งที่เราต้องทำตอนนี้คือรักษาชีวิตตัวประกัน หรือปกป้องตัวประกันไม่ให้บาดเจ็บแล้วยึดกันไปเรื่อยๆ"

แบบนี้"

"..."

"สำหรับผม เป้าหมายของแผนช่วยชีวิตคือเหยื่อต้องรอด ส่วนวิธีการ
ตราบาใดที่ไม่ถึงขั้นเสียชีวิตหรือพิการ ผมถือว่าสมควรแก่เหตุทั้งนั้น"

"แต่..."

"คุณบอกเองไม่ใช่หรือครับว่าเรารอเวลาไม่ได้อีกแล้ว ถึงคุณจะบอกว่า
ถ้าเกิดอะไรขึ้นเราทุกคนจะต้องร่วมกันรับผิดชอบ เป็นหนึ่งกระบอกยิงได้แค่
คนเดียว และคนที่ยิงก็คือผม ถ้ามีอะไรเกิดขึ้นผมรับผิดชอบเอง"

"ถ้าอย่างนั้น ผมคงต้องขอปรึกษาผู้ใหญ่ก่อน..." ว่าจบเจ้าหน้าที่ตำรวจ
คนนั้นก็เดินเลี้ยวไปต่อสายหา ผบ. เหตุการณ์*

บั้ง! เฟลิ่ง!!!

"กร๊ิด!!!"

จู่ๆ ผู้ต้องหาที่เกิดอาการหวาดระแวงและยิงปืนระบายนารมณ์ใส่
บานกระຈກຽນคำตรงหน้าจนแตกกระจาย

ก่อนทุกอย่างจะเลวร้ายลงไปกว่านี้ ผมตัดสินใจลงมือทำตามแผนที่
โดยไม่รอฟังคำสั่งจาก ผบ. เหตุการณ์

ไม่ใช่ว่าอยากจะทำหายเพื่อความสะใจอะไรหรอกนะครับ แต่จาก
ข้อมูลทั่วไคระที่กันเ็นเบื้องต้นบวกกับประสบการณ์ที่ผ่านมา มาในการช่วยเหลือ
ตัวประกัน ยิ่งลงมือเร็วเท่าไรก็ยิ่งเป็นผลดีกับเหยื่อมากขึ้นเท่านั้น...

ผมหันไปสบตากับฟิวเจอร์ที่พยักหน้าเห็นด้วยกับการตัดสินใจของผม...

ฟิว~

กร๊ิก

กร๊ิก กร๊ิก กร๊ิก

ผมใช้ปืนลูกซองยิงกระสุนยางใส่ตัวประกัน แล้วค่อยใช้ปืนจริงยิงเจาะ
ไปที่ข้อมือของผู้ต้องหาจนปืนร่วงหลุดลงไปกองที่พื้น จากนั้นก็ยิงข้อเท้า
ทั้งสองข้าง

* ผบ. เหตุการณ์ ย่อมาจากผู้บัญชาการเหตุการณ์ จะตั้งขึ้นเมื่อเกิดเหตุฉุกเฉิน มีอำนาจในการตัดสินใจ
และสั่งการผู้ได้บังคับบัญชาอย่างอิสระโดยไม่ต้องขึ้นตรงต่อใคร

เป็นอย่างที่คิดเอาไว้ไม่มีผิด ทันทีที่เห็นวิถีกระสุนยางพุ่งใส่ตัวประกัน ผู้ต้องหาที่เกิดอาการตกใจและผลอลังปืนมาทางผม ผมเลยอาศัยจังหวะนั้น ยิงข้อมือของมันจนปืนร่วงหลุดจากมือ

ถ้าทีมช่วยเหลือยอมทำตามแผนของผมแต่แรก มันคงไม่ต้องถูกยิง ที่ข้อเท้าสองข้างให้เจ็บตัวฟรี แต่เป็นเพราะไม่ได้เตรียมกันเอาไว้ จึงไม่มีใคร พุ่งเข้าไปซาร์จ ผมเลยจำเป็นต้องยิง

ภารกิจจบลงพร้อมคำว่า Mission Complete ด้วยกระสุนเพียงสี่นัด แต่ในส่วนของการฝ่าฝืนคำสั่ง ผบ. เหตุการณ์ด้วยการยิงตัวประกัน โดยพลการ แน่แน่นอนว่าคนที่ต้องรับผิดชอบคือผมอย่างไม่ต้องสงสัย

หลังจบภารกิจช่วยตัวประกัน ผมก็ถูกเรียกไปเตือนฐานลงมือโดยไม่รอฟัง คำสั่งจาก ผบ. เหตุการณ์ ทั้งที่ในความเป็นจริงโทษสูงสุดคือสั่งพักงานพร้อม ตัดเบี้ยเลี้ยง ต้องยอมรับว่าโคทเส้นใหญ่ชนิดที่เรียกว่าไม่มีผู้ใหญ่คนไหน ในกรมตำรวจากล้ำตะ

ฟิวเจอร์ถึงแม้จะไม่โดนเรียกตัวแต่ก็ยังอดส่ำห์เดินตามมาช่วยอธิบายให้ อีกแรง ไช้เห็นปากหมาๆ แบบนี้ แต่เอาเข้าจริงก็เป็นเพื่อนที่ดีใช้ได้

อันที่จริงช่วงเวลานี้ผมมีนัดกับสาวที่เจอกันในไนต์คลับเมื่ออาทิตย์ก่อน แต่เหตุการณ์วันนี้ทำให้ผมอยากนั่งรถไฟฟ้ามอเตอร์ไปนอนดูหนังงี้ๆ ที่คอนโดฯ มากกว่า เลยส่งข้อความไปขอเลื่อนนัดเป็นวันอื่น

"ริสลิ่ง!!!"

ระหว่างที่ผมกำลังจะเดินไปเปลี่ยนชุดที่รถตู้ของกรมตำรวจ เสียงคันทู ก็ดังขึ้น ที่แรกผมคิดว่าตัวเองหูแว่ว แต่พอเหลียวกลับไปมองก็ทำเอาแทบล้ม ทั้งยืน

"!!!"

"ทำไมแกถึงมาอยู่ตรงนี้ได้ ไหนบอกว่าต้องไปเก็บตัวที่แคมป์ฝึกซ้อม นักกีฬา แล้วนี่มันชุดบ้าอะไร!!!"

ตรงหน้าผมตอนนี้มีแต่คำว่า 'หายนะ' ลอยเต็มไปหมด

ทั้งๆ ที่สวมอุปกรณ์อำพรางใบหน้าเอาไว้อย่างมิดชิด แต่แม่งกลับ

จำผมได้ ควรดีใจหรือเสียใจครับที่แม่รักผมมากถึงขนาดนี้

คงต้องโทษตัวเองด้วยที่ดันหันตามเสียงเรียกของแม่เพราะความเคยชิน
เอวาระ ไหนๆ ก็ไปเีแล้ว จั้ณถอดหมวกกันกระสุนกับหมวกคลุมไ้ไม่ม
แล้วหันกลับไปเผชิญหน้าให้มันรู้ตัวรู้แวงกันไปเลย

"ใจเย็นๆ ขอทีละคำถาม สมองประมวผลไม่ทันแล้วเนี่ย"

"ไม่ต้องมาทำตลกเลยนะ ตอบฉันมาว่านี่มันชุดบ้าอะไร!!"

ชุดซุ่มยิงสีดำสนิทพร้อมเกราะป้องกันแบบฟูลออพชั่นและป้าย
'หน่วยปฏิบัติการพิเศษเฉพาะกิจ สังกัดกรมตำรวจ' ที่ติดอยู่บนแขนเสื้อด้านขวา
คือหลักฐานมัดตัวชั้นดี แต่ผีนไปเถอะครับว่าผมจะยอมรับง่าย ๆ

"วันนี้ที่ลานกิจกรรมของห้างมีงานคอนเสิร์ต แม่ก็รู้ว่าผมฝันอยากเป็น
ตำรวจมาตั้งแต่เด็ก เลยแวะมาเล่นสนุกกับเขานิดหน่อย"

"แกคิดว่าฉันกินหญ้าเป็นอาหารหรอ ฉันเห็นตั้งแต่ตอนที่แก็แบก
ไ้ักระเป๋ใส่ปืนมาพร้อมกับเพื่อนหน้าหล่อของแก็อีกคนไปจนถึงตอนที่แก็ยิง
คนร้ายจนร่วงลงไปกองกับพื้น"

"ในเมื่อเห็นเองกับตา ยังจะถามทำไมอีก"

"!!!"

แม่ไม่รู้ว่าผมทำงานเป็นตำรวจลับให้กับกรมตำรวจในฐานะ 'สมาชิก
ทีมเฉพาะกิจ สมาพันธ์ตัวเอ็กซ์' ตั้งแต่ออยู่ ม.ปลาย

ที่ผ่านมามผมโกหกแม่มาตลอดว่าติดซ้อมยิงปืนเพื่อคัดตัวเป็นนักกีฬาทีมชาติ
จนไม่มีเวลากลับบ้าน เพราะรู้ว่าจอมโอเวอร์อย่างคุณนายแม่จะต้องไม่ยอม
ให้ผมมาทำงานเสี่ยงตายแบบนี้อย่างแน่นอน เป็นคราวชวยของผผมโดยแท้
ที่แม่ดันมาเห็นเต็มสองลูกตาระหว่างที่ผมกำลังปฏิบัติภารกิจ

"เอางี้เนะแม่นะ กลับบ้านไปตั้งสติก่อน รอให้ใจเย็นกว่านี้แล้วเราค่อยคุย
เรื่องนี้กันทีหลัง โอเคมั้ย"

"ฉันไม่ไปไหนทั้งนั้น! ตอบฉันมาเดี๋ยวนี่ว่าทำไมลูกชายสุดที่รักของฉั
นถึงกลายร่างจากนักกีฬายิงปืนทีมชาติมาเป็นหน่วยปฏิบัติการพิเศษบ้าบอ
อะไรนี่"

"สองอย่างนี้มีเป้าหมายเดียวกันคือทำเพื่อชาติ"

"ไม่ต้องมาเล่นลั่น แก่หลอกฉันมาเป็นปี่ๆ สำนึกผิดนะสะกดเป็นมัย"
ถ้าสะกดเป็นก็คงไม่หน้าด้านหลอกคนที่บ้านมานานแรมปีแบบนี้หรือครับ
ด้วยนิสัยยักดึ่มปล่อยของแม่ทำให้ผมจำต้องเล่าความจริงทั้งหมด
เพื่อหยุดเสียงไวววาย...

15

"วะ...ว่าไงนะ ตำรวจจับ!!!"

"เบาๆ หนอยได้มัย ก้าวคนอื่นเขาไม่ได้ยินหรือไง"

"นี่แกไปเอานิสัยขี้โกหกมาจากไหน ตอนนั้นแกบอกฉันว่าติดซ้อมยิงปืน
เพื่อเตรียมคัดเลือกทีมชาติเลยกลับบ้านไม่ได้ แล้วทำไมอยู่ๆ ถึงกลายมาเป็น
ตำรวจจับอะไรนี้ได้!"

"เดิมทีก็ตั้งใจจะไปคัดตัวทีมชาตินั่นแหละ แต่วันนั้นดันมีคนของ
กรมตำรวจมาคัดเลือกสายลับไปร่วมทีมกับสมาพันธ์ตัวเอ็กซ์ด้วยพอดี ผม
เห็นว่ามันดูท้าทายกว่าการเป็นนักกีฬาทีมชาติเลยตอบตกลงไป"

"เสียสติหรือยัง! ฉันไม่ได้คลอดแกออกมาเพื่อกู้ชาตินะเจ้าลูกบ้า
หน้าที่แกคือเกิดมาเพื่อรับสมบัติของตระกูล แกรีบลาออกจากไอ้สมาพันธ์
เอ็กซ์วายแซดอะไรนั่นเดี๋ยวนี้เลย ก่อนที่ฉันจะออกแตกตาย"

"ถ้าจะลาออกก็ต้องจ่ายค่าฉีกสัญญา"

"แกเซ็นต์สัญญาไว้กี่ปี"

"ยี่สิบ"

"เดือน?"

"ปี"

"สัญญาทาสชัดๆ"

"สัญญาทาสแต่เงินเดือนระดับซีอีโอ สวัสดิการดี แถมได้เอาความ
สามารถพิเศษที่มีมาทำประโยชน์ต่อส่วนรวมอีกต่างหาก เท่กว่าเกิดมา
นอนหายใจเข้าออกเพื่อรอรับสมบัติแม่เป็นไหนๆ"

"ค่าปรับเท่าไร"

"ปีละสองล้าน แต่ผมแนะนำว่าอย่าจ่ายเลย ปี่ๆ นี่ผ่านไปไวจะตาย
นี่ผมเดินลอยไปลอยมาก็ห้าปีแล้วเนี่ย"

"ใช้เวลามาตลกเหรออ!!! งานที่แกทำเห็นทีเดียวก็รู้แล้วว่าเสี่ยงตาย
มากแค่ไหน รีบออกมาว่าฉันต้องไปจ่ายค่าฉีกสัญญาที่ใคร"

"เอาตรงๆ เลยนะแม่ ตั้งแต่เข้าทำงานที่นี่ เรื่องลาออกไม่เคยอยู่ใน
ความคิดผมเลย"

"!!!"

"คนเราถ้าดวงมันจะถึงฆาต ต่อให้นอนอมมอมยืมโง่ๆ อยู่บ้านก็ยังสำคัญ
อมยืมตายได้เลย"

"ใจคอแกคิดจะให้ฉันต้องมีชีวิตอยู่เพื่อเผาผีแกใช่ไหม"

"..."

"จิตใจแกทำด้วยอะไร"

"..."

"คิดจะให้ฉันยื่นร้องให้มองดูแกตายในหน้าที่"

"..."

"รอรับโทรศัพท์จากกรมตำรวจให้มารับศพแกที่นอนอยู่ในโรงคลุมธงชาติ
อย่างนั้นใช่ไหมยย"

เรื่องเล่นใหญ่ขอให้ไวใจแม่ผม มโนไปถึงโน่นนน~~~

แต่คนนิสัยชั่วอย่างผมไม่ตายง่ายๆ หรอกครับ เพราะยมบาลคงไม่ยินดี
ต้อนรับ

"ผมตัดสินใจแล้ว ยังไงก็จะไม่ลาออกจากที่นี่เด็ดขาด"

"โอเค ฉันเข้าใจแกแล้ว ว่างๆ ก็หัดกลับบ้านกลับช่องซะบ้างนะลูกรัก"
แม่เดินเข้ามาสวมกอดผม ก่อนจะหมุนตัวเดินจากไปด้วยสีหน้าขุ่นหงสา
แต่นาทีนี้ผมขอสงสารตัวเองล่วงหน้าไว้เลยจะดีกว่า
ทุกครั้งที่แม่บอกว่าเข้าใจผมและทำท่าเหมือนยอมแพ้ นั่นคือ
สัญญาณเตือนให้รู้ว่า 'หายนะ' กำลังจะมา...

ไม่ช้าก็เร็ว...

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<https://jamshop.jamsai.com/product/5639->